

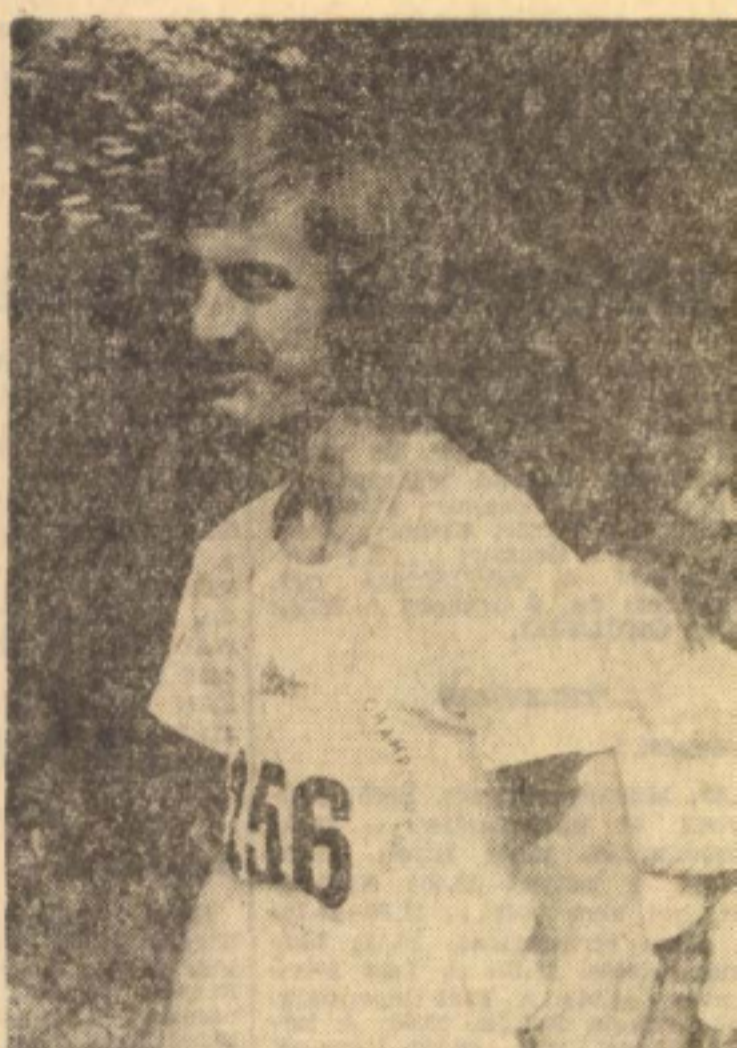
Orvosi vélemény: sportolhat!

A vele folytatott beszélgetés csak megerősítette azt, amit edzője mondott róla: »Szolid, csendes fiú, kitűnő versenyzői erényekkel, egy megmondhatatlan belső erő hajtja a jobb eredmények eléréseért.«

— A természetes mozgásvágy kisgyermek koromtól nemcsak lapangott bennem, hanem egyre inkább felgyűlemlett. Fonyódon jártam iskolába és fölmentetek a testnevelés alól. Sokszor elszorult a szívem, amiért nem játszhatok, nem futkározhatok együtt a többiekkel. Négy évvel ezelőtt televízión néztem végig a müncheni olimpiát, s irigyeltem mindazokat, akik versenyszerűen sportolhatnak. Ekkor kerültem Kaposvárra, a gépipari szakközépiskolába, amely a természetjárás és a tájfutás megyei fellegvára. A sportág egyik lelkes vezetőjének, *Matuszka Józsefné* tanárnőnek nem sokat kellett beszélnie a tájfutás szépségeiről. Gondoltam egy merészet, és sportorvosi vizsgálatra jelentkeztem. Amikor a megszokott fejcsóválások helyett beütöttek könyvembe azt a szót, »sportolhat«, szinte megfordult velem a világ. A kisgyermek örülhet így az első szónak, amelyet aztán gyakorta mondogat. Én is csak azt ismételtettem magamban hazafelé: »sportolhat, sportolhat, sportolhat!«

Igy kezdte vallomását *Kelemen János*, a Kaposvári Rákóczi tájfutója. Neve rövid idő alatt ismert lett a sportág berkeiben. Kettőzött szorgalommal készült, mintha csak pótolni akarta volna az elvesztett éveket. A rajtengedély után rövidesen elindult egy városi versenyen, ahol biztató eredményt ért el, s ez tovább erősítette önbizalmát. Ekkor alakult meg a zöld—fehérek szakosztálya, s *Újlaki Csaba* és *Kutnyánszky Ernő* edzőnek nem kellett őt kétszer hívniuk.

Már az első évben ifjúsági aranyjelvényes szintet ért el, s rövidesen helyet kapott a felnőtt csapatban is. A szomszédos Baranyában rendezett Tipográfia Kupán a második helyen végeztek. Egy évvel később Újvárfalván a Zselic Kupa ifjúsági mezőnyében nem talált legyőzőre, és országos szinten is ott volt a legjobbak között. Tavaly a rangosnak ismert, ötnapos Hungária Kupa egyik versenyszámát megnyerte. Ez az év is hozott sikereket, pedig nehéz

Időszak volt életében az eltelt fél esztendő. Érettségre készült, ott is helyt akart állni. A megosztott energia is elegendő volt ahhoz, hogy a nemzetközi vasutas kupán negyedik legyen, és a május 1-i versenyen a dobogó harmadik fokán végezzen. Részt vett az országos csapatversenyben, s övé volt a legjobb idő. Az már csak ráadás, hogy korcsoportjában megnyerte a kaposvári Pataki István-émlékversenyt, és a minap a gödöllői nemzetközi versenyen is ezüstöt szerzett.

Íme dióhéjban egy olyan fiatalember pályafutása, aki néhány évvel ezelőtt még sóvárogva nézte a fogócskázó gyermekeket is. Aztóta túl van az érettségén, bizonyítványában csupa négyes és ötös érdemjeggyel. A napokban örömmel újságolta, hogy újabb vágya teljesült: fölveték a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskolára.

Jelenleg a fonyódi hegy árnyas útjait rója, így készül az őszi feladatokra, természetesen most is régi egyesülete színeiben. Ezt az évet mindenképpen a Rákóczinál kívánja befejezni. Az első sikerek, a sok barát ide köti. Hogy miként lesz tovább, pontosan nem tisztázta még, de a sporttól semmiképpen sem akar elszakadni.

A kérdésre, hogy milyen erények kellenek a tájfutáshoz, határozott választ adott.

— Elsősorban megfelelő erőnlét, jó térképismeret, gyors gondolkodás, higgadtság és kitartó szorgalom.

Kelemen János mindezekkel rendelkezik, bizonyára ez is hozzásegítette ahhoz, hogy a sporton kívül a tanulásban is az élen járjon. Reméljük, az első sikerek, a »feltérképezett« somogyi tájak olyan erős kötelékek, amelyek tanulmányai befejeztével visszahozzák anyaegyesületéhez.